

"Giữa rừng hoa bạt ngàn, liệu có ai còn để ý tới em? – Bông hoa dại làm nền cho khung cảnh?"

Tôi thân mật, ôm người con gái lắc lư theo điệu nhạc.

"Này anh đẹp trai! Nhảy được đây!"

"Em cũng vậy."

Em cười cười, cắn môi in lại dấu răng quấy rối một cách lạ lùng. Rồi vòng hai tay qua cổ tôi, lả lướt điệu luyện. Một người con gái xa lạ, với mái tóc ngắn cũn đỏ rực cùng chiếc váy đen tuyền sexy, trông khá nổi bật, đã cuốn tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chẳng cần làm quen nhiều lời, em chỉ đơn giản là tiến tới chỗ tôi lắc lư rượu, nhếch mép:

"Làm một điệu chứ?"

Trong men say ngà ngà, tôi ngược lên nhìn vào đôi mắt ấy. Ánh mắt trong suốt, tựa sương mang ý cười. Tôi không trả lời nhưng ngầm như đồng ý, vậy là em liền kéo tay tôi vào biển người huyền ảo kia. Trong ánh sáng mờ ảo, trong tiếng nhạc sôi động, trong chất cồn nóng ran, em nhìn tôi không chớp mắt, đôi khi lại khe khẽ cất tiếng cười. Tôi chẳng biết em đang cười vì điều gì và cũng không quan tâm lí do của nó, bởi em rất đẹp. Khiến tôi thấy nhộn nhịp, rạo rực như trai thuở mới yêu... đã khá lâu rồi tôi mới gặp lại nó – cái cảm giác lạ lẫm mà lại rất thân quen này!

Điệu nhạc xoay vần, chúng tôi tiếp tục nhảy, từng ly cụm từng ly, cười nói hòa thành những tạp âm ong ong, hình ảnh đẹp để mê mị bắt đầu mờ ảo rồi tôi dần trong mắt...

"Em nhớ anh!"

Tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ dài. Em đi rồi! Cô gái không biết thực hay mơ kia đã biến mất chẳng để lại một dấu tích cho sự xuất hiện. Tôi cảm giác mọi thứ như một giấc mơ vừa mới tỉnh, đến nhanh và đi vội. Không lời mờ cũng chẳng có lời kết, khiến tôi cứ ngỡ rằng đây là dấu chấm lửng cho mối quan hệ lạ lẫm này. Còn em có lẽ cũng chỉ là một trong hàng vạn giấc mơ ngấm men say... Nhưng... hình như còn một chữ "duyên" mà tôi quên mất không kể đến...

Một tối khác, lại trong quán bar ấy, tôi gặp em! Cô gái tóc đỏ, ngấn nham nhở chẳng khác gì một tên đàn ông, nếu không nhìn xuống bộ váy hồng phấn ôm lấy thân hình nở nang của người con gái. Một nét gì đó rất riêng, rất cuốn và rất mê hoặc. Như thể thấy được ánh mắt bên này, em ngay lập tức quay lại, nhấp một hớp rượu như có, như không cố ý để vết son đỏ trên miệng ly. Lại cái nụ cười, ánh mắt ấy đáp trả tôi, nhưng không dừng lại mà sải bước qua tôi thật nhanh. Tiếng giày cao gót đều đều biến mất, mang theo bao sự hụt hẫng lòng tôi.

Cứ vậy, rồi theo thói quen ngày nào tôi cũng đến bar đó, chỉ đơn giản với ý muốn được nhìn thấy em. Em như có ma lực thu hút tôi, đó là một sự gì đó rất bí ẩn, rất gai góc không thể tới gần mà chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Và hôm nay là lần thứ n tôi đến đây, nhưng cả buổi không gặp bóng hình tôi cần. Tôi ngồi chờ suốt 2 giờ đồng hồ, đổi lại thì vẫn là những con người xa lạ xuất hiện trước mắt. Bỗng cảm nhận được nỗi sợ hãi đang rất gần, sợ em biến mất và rời xa tôi, rời xa thế giới tôi mãi mãi. Bởi... giữa hai chúng tôi ngoài

cái quán này thì còn có thứ gì làm điểm nổi nữa?. Số điện thoại không; địa chỉ nhà không; hay ngay cả tên, tuổi cũng chẳng biết là gì...Mà tôi có là gì của người ta? Một thằng bị mê hoặc từ cái nhìn đầu tiên chắc? Cái lí do phi lí, buồn cười quá thể!!!

Tôi thất vọng rời quán, nhưng...

Cô gái ấy... à! Là em ấy! Đang thần thờ dựa đầu bên cây cột điện nhìn xe cộ qua lại nườm nượp. Trên tay còn đang phì phèo điều thuốc, rồi thần thờ nhả từng làn khói cô độc. Vẫn cái dáng vẻ ngạo nghễ, bất cần ấy nhưng trông em tiêu tụy và gầy đi nhiều. Tóc rối tung, xơ xác, khác xa với hình ảnh chăm chút mọi ngày....

Tôi còn đang ngây người nhìn cô gái ấy, không ngờ rằng em quay lại. Em cũng giật mình, nhìn tôi không chớp mắt. Không khí gượng gạo đến kì lạ, tôi liền tiến lên cởi áo khoác đưa em:

"Mặc vào đi, đêm rồi sương rơi xuống độc lắm!"

Em không nhận áo, chỉ đứng im như pho tượng nhìn từng cử chỉ của tôi. Dáng hình mảnh khảnh rõ là đang run lên bần bật, không biết vì lạnh hay vì điều gì đó.

Em mím môi hay đúng hơn là mếu, rồi bỗng... bật khóc, khóc nức nở. Chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh như hiện tại, tay chân tôi luống cuống một cách vô dụng, toan đưa tay lau nước mắt đỡ dành thì em đã nhào lấy và ôm tôi thật chặt.

"Tại sao tôi lại phải yêu anh cơ chứ?"

...

"Anh biết không? anh và anh ấy giống nhau vô cùng. Từ thần thái, cử chỉ hay ngay cả khuôn mặt đều ngờ ngợ. Bởi thế nên mỗi khi nhìn thấy anh, tôi lại chợt nhớ đến anh ấy, nhớ anh ấy đến phát điên. 5 năm trước, trong cái xã hội xô bồ đầy rẫy cạm bẫy này, một đứa con gái non nớt đang bập bẹ tập viết chữ Đồi, thì nó gặp được anh – người thầy đầu tiên dạy nó viết, dạy nó trải ra sao hay cũng chính là dấu chân bước vào trái tim đầu đời chưa từng trầy xước. Nó đặt vào tay anh một trái tim thiếu thôn cái gọi tình thân nhưng lại đầy ấp tình yêu non dại. Không hề chút nao núng, sợ hãi nào mà chỉ có hừng hực tin yêu của tuổi trẻ sâu đậm cho anh. Và sẵn sàng cho đi tất cả những gì mình có, để nhận lại con số không tròn trĩnh cùng lời giễu cợt: Em là cái đẹp mà tôi hay tất cả những thằng đàn ông khác muốn dành để thử chứ chẳng phải yêu"

Em thở dài, vụng về gạt đi những giọt nước mắt đang rơi không ngừng. Rồi hậm hực như quả trách chúng không nghe lời hay chính như trách một thời quá khứ đã từng. Anh mắt lạc đi nhìn về nơi ấy, nơi có những mảnh kí ức buồn hiện hữu.

"Lời giễu cay nghiệt như nện vào tim tôi một đòn đau đớn. Tôi đã từng yêu anh ấy thế, thương anh ấy vậy, tất cả đều bằng một cách thức thật nhất. Nhưng rồi sao? yêu nhiều, thương nhiều, nặng tình nhiều, kết thúc lại chỉ tổn đau càng đau thôi đúng không?. Và tình đầu của tôi khép lại như vậy, tôi bắt đầu tập sống theo lối phóng túng. Luôn sẵn rượu, thuốc lá kì kèo bên, bạn đời của tôi đấy! Lúc trước tôi còn ngỡ rằng anh ấy sẽ là người nắm tay đi hết chặng đường này. Từ ngày hôm đó, trong thế giới của tôi không bao giờ xuất hiện thêm một từ "yêu" nào nữa mà chỉ toàn những mặt tối, cái chất đục thật sự của xã hội này trong những quán bar kia, kia và kia nữa..."

Em mơ màng chỉ lên khoảng không trước mắt, xong cười một cách ngốc nghếch nhưng nhanh chóng khuôn mặt lại tèm lem nước mắt.

"Hôm nay... hôm nay, tôi gặp anh ấy. Cũng phải mấy năm rồi, không liên lạc, không chạm mặt cùng vô số lần dặn lòng rằng quên đi, không đáng bận tâm một thằng tồi nhưng đến hôm nay tôi mới chợt nhận ra rằng mình không làm được. Lướt qua nhau như người dưng chạm ánh mắt, à! Anh ấy còn khoác tay một người

con gái khác giống khi xưa chúng tôi vẫn thường. Cái cảm giác vẫn xót lòng vô cùng,... tôi thêm yêu, thêm thương một chút thôi cũng khó khăn vậy sao?"

Câu nói cuối em lí nhí đang tự hỏi chính mình, tôi nghe mà cảm thấy khó chịu, bức bách. Có lẽ em đã say mới bộc bạch, thủ thủ mọi tâm sự lòng mình sau lớp vỏ tà mị, gai góc ẩn hiện trong hình ảnh bông hồng vẫn thường thấy. Không kìm được lòng, tôi vội khóa chặt em trong vòng tay mình như thể sợ rằng em sẽ biến mất. Nghẹn ngào mà thốt lên:

"Cả đời này tôi sẽ yêu em, yêu em, yêu em... à không là thương em, thương em mãi mãi. Được chứ???"

Tôi lặp đi lặp lại hai từ như một kẻ điên. Phải! Đúng là tôi đã điên, quá điên rồi. Điên đến mức có thể liều lĩnh mang một lời hứa ngay cả bản thân cũng chưa chắc đã thực hiện được để hứa với em – người con gái xa lạ.

Em không trả lời, chỉ lặng lẽ ngả vào tôi tưởng chừng rút hết sinh khí. Tôi muốn nói rằng tôi yêu em vô cùng, nhưng chợt nhận ra cái cảm giác này không chỉ đơn thuần là "yêu" nữa. Mà tôi cũng chẳng biết, chỉ biết là hơn cả một tình yêu – "thương". Dù không thể chắc sẽ là "mãi mãi" như lời đã nói, nhưng ngay phút này đây, tôi có thể chắc chắn một điều: tôi thương em hơn tất cả.

Một ngày cuối năm, người người trở về đoàn tụ với mái ấm gia đình thì tôi lại bận bù đầu với mớ công việc dang dở chưa hoàn thành. Nhưng... có lẽ cũng quen rồi, mà đúng hơn là tôi bắt mình phải tập quen nó. Khi người ta rảnh rang thì tôi lại bắt mình vào guồng quay công việc, tôi không cho phép hai chữ "thảnh thơi" xuất hiện trong cuộc sống mình. Vì... vì... tôi sợ mình lại nhớ em, nhớ em đến phát điên mất.

Tiếng chuông reo liên hồi đánh tan suy nghĩ, tôi giật mình mở máy:

"Xin chào! À không... tạm biệt, chúc mừng năm mới."

Còn đang băn khoăn, âm ừ không biết nên trả lời cảm ơn hay nổi điên lên với số máy, giọng nói kì lạ này thì tiếng tút dài đã ngân vang từ đầu dây bên kia. Số máy quen thuộc mà cũng lạ hươ đã biết bao lần nhắc đến cho tôi với vô vàn câu nói kì quái, như thể đã quen từ rất lâu. Nhưng đến khi trả lời lại thì không một hồi âm. Chỉ có đúng một lần duy nhất, nhấn tin đến cho tôi một câu hỏi kì quái: "Anh có tiền không?". Theo bản năng tôi nhấn lại: "Không! mà ai thế?", trong tích tắc chỉ vồn vện một chữ "ừ" đáp lại.

Tiếng "tút" ngân dài như mang cả tâm hồn tôi đi. Giọng nói yếu ớt nhưng quen thuộc quá đỗi. Là em, chính là em! Tựa có một sức mạnh vô hình nào đó thúc giục tôi gạt bỏ hết công việc, hết mọi canh cánh,... tôi lao ra đường như một thằng điên. Mặc xe đi, mặc người lại, tôi vẫn lao đầu chạy không rõ phương hướng. Cứ thế rồi đến khi tôi mệt, áo ướt đầm mồ hôi giữa cái lạnh đêm 30. Thần thờ... tôi đang làm gì thế này? Tôi chạy bao nhiêu cho đủ nữa? Em là ai? – một kẻ lừa đảo trộm ví tiền khi tôi say thì có tư cách gì để tôi quan tâm, điên lên như vậy... vân và vân vân, biết bao câu hỏi dằn lòng.

Một bầu trời âm u của rất nhiều ngày sau, mưa phùn se se trong mây mù bao phủ. Ngây người ôm bó hoa trước nụ cười tươi của cô gái đang trong độ tuổi xuân môn mơn, có lẽ là khi em 18, 19 hoặc 20,... những đóa cúc trắng được đặt gọn cạnh tâm bia đá lạnh lẽo. Nếu hôm nay không ra thăm một người thân, thì chắc tôi cũng chẳng thể gặp được em: cô gái chỉ còn trong hồi ức ngày hôm qua.

Tôi cảm nhận được cánh tay đang run run khi cầm cuốn nhật kí trong chiếc hòm để đồ của em, lật dở từng trang – từng kí ức đau buồn, bí mật của cuộc đời em.

Ngày, tháng, năm: Hận một phần trong mười phần yêu, mắt con nhuộm đỏ hình bóng mẹ rồi ba ơi!

Ngày, tháng, năm: Ba khác quá! Những song sắt làm ba tiêu tụy đi nhiều. Xa lánh đã là một thói quen, con nghĩ mình cần tìm sự chào đón mới. Con vẫn sẽ về nơi này... thăm ba, thăm kẻ tù tội đã ngỡ không bao giờ có thể chấp nhận được.

Những trang tiếp theo nhàu nát, bị xé tả tơi. Có lẽ đây là khi sẹo cũ chưa lành, vết thương mới lại xuất hiện, chồng chất lên nhau. Đau em càng đau.

Cơn gió xuân như đang chơi đùa cảm xúc tôi một cách vô tình nhưng phải chăng chính là cố ý, khi từng trang giấy cách rất xa phía sau tiếp tục được lật dở...

Ngày, tháng, năm: Dăm ba ngày chạm mặt là một lời "thương", dẫu biết bản thân chỉ là hoa dại ven đường bán thu, sao vẫn hoài chờ mong hy vọng?

Ngày, tháng, năm: Tại sao người sắp chết cứ phải mãi níu kéo những con người sống một cách ác độc, vô duyên và ích kỉ như vậy? Tôi xin lỗi. Những cơn đau đầu ngày một thường xuyên, mắt chẳng còn rõ,... có lẽ cái chết đợi tôi vào một ngày không xa. Có thể tạm biệt thế giới, có sao không nữa tạm biệt anh?

Tôi gần như gục ngã với những gì diễn ra trước mắt. Em quả thật ác độc, vô cùng ác độc với những hành động đã làm với tôi. Mọi thứ như ứ nghẹn lại từ tim cho tới họng, chẳng một từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng tôi bây giờ. Tôi hận em! Vì yêu quá mà hóa hận.

Đâu đó, một bài nhạc vang lên giữa không gian tĩnh lặng như kết thúc tất cả, ôm lấy sự tuyệt vọng của kẻ đàn cô đơn.

*Có bông hoa ven đường,
Bị người ta vùi dập
Vẫn mặc đời hiên ngang,
Qua một trời giông bão.
Có hôm, có người qua,
Mang con tim tưới mát
Tâm hồn hoa cần cỗi,
Phủ kín ngàn vết thương.
Yêu người, hoa yêu người,
Nhưng thân là bông dại,
Tự sinh rồi lại tàn,
Đời sống chỉ để "đau".
Ai cũng cần được yêu,
Và được mơ ngàn giấc,
Nhưng riêng em không thể!
Dóa dại buồn biết yêu.*